

Angelsko omizje.

ni sveti kraj, kjer pobožni verniki prejemajo presveto Rešnje Telo, imenujemo mizo Gospodovo ali tudi angelsko mizo. Angelska miza se imenuje zato, ker angeli nevidno obdajajo in časté Jezusa v presvetem Zakramentu, torej so vselej v družbi obhajancev. Angeli so zgolj duhovi, in pri svetem obhajilu prejemamo duhovno ali dušno hrano. Pa tudi zato ima to častitljivo ime, ker mora oni, kateri hoče vredno prejeti sveto obhajilo, biti podoben angelom, čist in goreč častilec nebeškega Kralja.

Če pa imenujemo kraj, kjer se deli sv. obhajilo, angelsko mizo, smemo pa tudi vse one, ki pristopajo k sv. obhajilu, imenovati angelsko omizje. Zdaj pa pomislimo, kako ogromno velika in veličastna je ta družba! Saj se angelska miza pogrinja že skoro 19 sto let vsepovsod, kjer žive katoliški kristjani. Oh, ko bi bili vsi pobožni obhajanci — od prečiste Device Marije in apostolov dalje do današnjih dni — skupaj: kako osupno veliko število bi jih bilo, kako častitljiva družba! In koliko je med njimi mladoletnih, angelsko nedolžnih otrok, deviških mladeničev in deklet! Posebno v novejšem času se je začelo polniti angelsko omizje tudi z otroki, ker so namestnik nebeškega Detoljuba, sveti oče v Rimu, začeli vabiti katoliške otroke po vesoljnem svetu, da naj se že v zorni mladosti radi in pogostokrat zbirajo pri angelski mizi.

Seveda se bode vsa ta častitljiva družba vidno zbrala šele sodni dan; torej zdaj še nimamo te sreče, da bi jo mogli opazovati. Pač pa si jih lahko v mislih ogledujemo že zdaj, zlasti one, ki so bolj znani in odlični gostje tega omizja. Ker ima naš mladinski list svoje častno ime po angelih, mora njegovemu uredniku ravno to častitljivo omizje biti prav posebno pri srcu. In to še posebej zdaj, ko si je za svoje glasilo odbrala naš list ona pridna deca, ki se zbira v »Marijinem vrtcu« in se že s tem prišteva angelskemu

omizju. Zato bo v letošnjem letniku posebno pazljivo zasledoval take zgledne izvoljence božjega Deto-ljuba in jih priporočal svojim mladim čitateljem v posnemo.

1. Sveti Alojzij.

Najprej se ozrimo na prvega ljubljenca in pri-prošnjika bogoljubne mladine, na sv. Alojzija! Saj se pač med vsemi udeležniki angelskega omizja posebno odlikuje. Že v življenju so mu prisodili častno ime: angel v človeški podobi. Angel je bil, ker je ves čas svojega življenja tako zelo skrbel za čistost svoje duše, da bi je ne omadeževal z nobenim grehom, marveč jo še karmoč olepšal s krščanskimi čednostmi.

Posebej pa imenujemo sv. Alojzija na prvem mestu pri angelskem omizju, ker je bilo pač malo svetnikov, še zlasti v mladih letih, ki bi bili tako angelsko goreči častilci presvetege Rešnjega Telesa.

Še preden je opravil prvo sveto obhajilo, je imel že posebno ljubezen do Najsvetejšega. To je pokazal s tem, da je bil vsak dan z angelsko pobožnostjo pri sveti maši in je tudi med dnevom, če je le mogel, hitel v cerkev počastit svojega Jezusa v tabernaklju.

S koliko skrbjo in gorečnostjo se je pripravljaj za prvo sveto obhajilo in s kako vzorno pobožnostjo ga je prejel, mi ni treba šele pripovedovati, ker se smem zanesti, da je že vsem znano. Prileten, izkušen svetnik, milanski škof sv. Karol Boromej, je mladega svetnika pripravljaj za to najimenitnejše opravilo otroških let, pa mu dajal tudi navodila za poznejše sveto življenje. Ganljivo lep spomin tega svetega dogodka se še zdaj vidi v Milanu v jezuitski cerkvi: krasna slika, skoraj bi rekel, slika njegove prve angel-ske mize. V središču je naslikan dvanajstletni Aloj-zij, ki mu sv. Karol Boromej podeli presveto Rešnje Telo. Alojziju se kar vidi, da je v tem svetem trenutju pozabil na ves svet ter hrepeni in koprne le po angelskem kruhu, ki mu ga svetí škof podaje s svet-niško pobožnostjo. Še celo roke so tako naslikane, kakor bi nebeškega Gosta vabile in hotele objeti. Za Alojzijem kleči njegova mati, ki je izmed vseh gotovo

najbolj razumela in čutila srečo svojega dobrega otroka. Zraven grofinje kleči viteški oče, kateremu, dasi je utrjen vojščak, vendar danes srce bije rahlo in miločitno. Tudi njegov manj pobožni brat Rudolf je vidno ganjen.

Dokler bo stala sveta katoliška Cerkev, bo sv. Alojzij najlepši vzornik, ki ga bodo vsi goreči katehetje v prvi vrsti priporočali svojim učencem ob pripravi za prvo sveto obhajilo.

Pa to je bil le krasen začetek; nadaljevanje je bilo, če možno, še lepše. Pogostoma je potem prejemal presveto Rešnje Telo in vselej z enako gorečo pripravo. Pozneje je hodil vsak teden k svetemu obhajilu. Razdelil si je teden v dva dela: tri dni se je pripravljaj in prosil troedinega Boga za milost vrednega obhajila, tri dni pa se je zahvaljeval za milosti, ki jih je prejel pri angelski mizi.

Njegova goreča ljubezen do presv. Rešnjega Telesa se kaže tudi v tem, da ima čestokrat na slikah pred seboj monštranco s sv. hostijo.

Še dve reči moram posebej omeniti, ki sta za angelsko mizo jako pomembni. Vsi, ki goreče ljubijo Jezusa v najsvetejšem Zakramentu, so tudi goreči častilci njegove blažene Matere Marije in pa posebni ljubitelji angelov. To se je v veliki meri pokazalo pri sv. Alojziju.

Marijine cerkve, Marijina božja pota in Marijine pobožnosti so mu bile nad vse ljube. Pred Marijinim oltarjem v Florenci je storil še kot devetletni deček obljubo vednega devištva; od Marije si je izprosil odločitev stanu; v Marijini družbi se je veselo preselil v rajsko domovino.

Izredno veliko pobožnost je sv. Alojzij gojil do svetih angelov. To je bilo znano tudi med njegovimi tovariši, tako da ga je pater Bruno, ki je pisal knjigo za premišljevanje, naprosil, naj mu sestavi premišljevanje o svetih angelih, kar je tudi mladi svetnik izpolnil, in sicer vrlo dobro, kakor se lahko vsakdo prepriča iz njegovih spisov, ki so se nam še ohranili.

Na oboje vas opozori tudi današnja slika.

2. Mnogoštevilna udeležba.

Leta 1911. je bil v Madridu na Španskem evharistični shod. Nekaj izredno lepega je bilo ono jutro, ko so imeli otroci skupno sv. obhajilo. Na obširnem prostoru na prostem so bili postavljeni oltarji, pri katerih so trije škofje maševali in obhajali otroke, okrog 17.000 jih je pristopilo k angelski mizi. Deklice so bile belo oblečene z vencem na glavi in z do tal segajočim pajčolanom. Veličastna družba, ljudem v vzpodbudo, angelom v veselje.

Zelo veličastno je bilo angelsko omizje ob lanskem evharističnem shodu na Dunaju. V tem blagodejnem času je bilo vseh obhajancev do 300.000! Samo dunajskih otrok, dečkov in deklic, je bilo eno jutro pri skupnem obhajilu 5000! Na prostem je bilo pripravljenih sedem oltarjev; maševalo je pet škofov; otrokom pa je 20 mašnikov delilo sveto obhajilo. Kolika radost v mladostnih srcih tega angelskega omizja! Kako so se šele radovali nevidni spremljevalci, nebeški angeli, svojih dobrih varovancev.

3. Nepoklican gost.

V starodavnih časih je bila navada, da so pri obhajanju vernikov ostale svete hostije razdelili malim nedolžnim otrokom. Tako se je godilo tudi v mestu Carigradu. Nekega dne se je pridružil krščanskim otrokom, ki so bili poklicani v cerkev, tudi mlad židek, čegar oče je bil steklar v tem mestu. Deček prejme v svoji detinski preprostosti z drugimi tovariši presveti Zakrament in se vrne veselega srca domov. Ker je sveto opravilo dlje časa trajalo, ga oče vpraša, zakaj je tako pozno prišel. Nič hudega sluteč pove malček, kaj se je bilo zgodilo. Strašno se razsrdi ob tem žid, ki je silno sovražil kristjane; v skrajni togoti zgrabi sinčka in ga vrže v razbeljeno peč svoje tvornice ter zapre vrata za njim.

Skrbna mati, ki je pogrešila svojega sina, ga je iskala povsod, toda zastonj. V svoji obupnosti začne v bližini peči glasno vzdihovati in tožiti, — oj čudo:

iz peči se razločno sliši otrokov glas. Hipno priskoči mati in odpre peč, in glej: deček pride nepoškodovan in vesel iz pekočine!

Vsa osupla vpraša mati, kako je mogel v sredi žarečega ognja ostati nepoškodovan! »Gospa, škrlatno oblečena,« radostno pripoveduje otrok, »se je prikazovala večkrat pri meni, pogrševala ogenj okrog mene in mi dajala hrane.«

Vse mesto je izvedelo za ta čudež. Mati in sin sta se pokristjanila, oče pa je bil na povelje cesarja Justinijana smrtno kaznovan, leta 552. Kako pa je moral vesel biti dobri sinko, ki se je odslej kot kristjan svobodno pridružil angelskemu omizju.

Ave Maria.

Ob očetovi smrti.

Rmanova družina ni bila številna. Dvoje otrok, očeta in mater je štela.

Last te obitelji je bila mala kmetija. Pet njiv, majhen gozd, travnik in stelnik je obsegalo celo Rmanovo gospodarstvo.

Rmanova hišica s hlevom je stala prav na koncu naše vasi. Ličen vrtec z majhnim čebelnjakom je silil v bližnji občinski pašnik. Tam sem tudi jaz užival svoje pastirsko veselje in bridkosti.

Najemali niso nikdar pri Rmanovih. Oče Rman, mati Rmanovka in njuna sedemnajstletna hči Franica so prav lahko obdelovali polje in zmagovali druge opravke brez tuje pomoči. Rmanov sin Ivan pa je nehal pasti ravno preteklo jesen rumenko in sivko ter je šel v mestne šole, da postane po srčni materini želji duhovnik.

Ko so se približale božične počitnice in jih je Ivan prvikrat prišel uživati domov, je oče Rman že zelo pokašljeval ter tožil, da ga neprenehoma zbada v prsih.